

NO HAY PAN
PARA TANTO
CHORIZO

DISPENSI
LES
MOLÈSTIES,
ESTEM
CANVIANT
EL MÓN
PER A
VOSTÈ

NUESTROS
SUEÑOS NO CABEN
EN VUESTRAS
URNAS

LES GUSTA
CUANDO VOTAS
PORQUE ESTÁS COMO
AUSENTE...

POLITICOS
NO NOS
REPRESENTAN

NO PUC APRETAR-ME
EL CINTURÓ I
ABAIXAR-ME ELS PANTALONS
A LA VEGADA

EL CAPITALISMO
ES EL GENOCIDA
MAS RESPETADO
DEL MUNDO

NO VOTIS

ABSTENCIÓ ACTIVA

ORGANITZA'T I LLUITA

La gran farsa de la sobirania popular

El proper 20 de novembre, hi ha convocades eleccions al Parlament Espanyol. Ja sabem el resultat. Totes les enquestes coincideixen en que el proper president del Govern serà Mariano Rajoy. Si per alguna raó no es verifica el resultat previst, llavors el president del Govern serà Rubalcaba. Guanyi qui guanyi tot seguirà igual que abans. "Todo atado y bien atado". Fins i tot es poden superar a ells mateixos i empitjorar la situació amb més corrupció, més retallades, més beneficis per a la banca i les grans empreses, més reduccions salarials, més augment de jornada, més atur, més ERO's, noves reformes laborals, més desnonaments, etc, etc, etc. Si el moviment de les acampades del 15M va ser compatible amb el creixement del PP i el descens del PSOE a les eleccions municipals i autonòmiques del 22M, res no fa pensar que aquesta vegada hagi de ser diferent. Potser perquè molta gent és conscient d'aquesta realitat, una de les senyes d'identitat del 15M és que NINGÚ NO ENS REPRESENTA.

I és que, malgrat que els polítics continuïn actuant com si no passés res, ens trobem davant d'una crisi de legitimitat de la democràcia. En els seus inicis la democràcia de l'antiga Grècia exigia dels càrrecs públics que no fossin retribuïts més enllà d'una remuneració similar a la que podien percebre en la seva activitat habitual, no podien ser renovats en el seu mandat i la gestió havia de ser transparent fins el punt que qualsevol indici de corrupció era considerat un delictes greu. Res a veure amb un sistema que permet a polítics com Zaplana dir sense embuts allò de "yo estoy en esto para forrarme", que tolera centenars de casos de corrupció (principalment del PP i del PSOE), i que, en lloc de condemnar políticament els casos de suborn, sembla que se'ls premia electoralment.

Pel que fa als pioners de la democràcia liberal, amb les seves consignes de llibertat, igualtat i fraternitat, s'oposaven al poder absolut del rei i el seu executiu, postulant un sistema polític basat en la separació de poders i en l'elecció dels càrrecs públics. Aquestes idees van servir per oposar a un règim feudal legitimat en la voluntat de déu, un sistema capitalista basat en els interessos dels homes de negocis i en l'obtenció de diners com a valor suprem. Però el liberalisme triomfant ràpidament va oblidar els seus postulats i el propis

defensors de la Revolució Francesa, tan aviat com van comprovar que els negocis eren compatibles amb l'absolutisme, van consentir l'estat autoritari i la corrupció durant el govern de Napoleó III. El primer aliat del despotisme ja no és l'astúcia sense escrúpols del Príncep de Maquiavel, sinó l'apatia política del poble. El descobriment de què la tirania es pot exercir sense necessitat d'abolir les institucions representatives, de què es pot governar amb el consentiment del poble en contra dels interessos de la majoria, va reduir el concepte de democràcia fins a transformar-lo en allò que els mateixos liberals anomenen democràcia formal. La sobirania popular ja no expressa la voluntat del poble, sinó la dels seus representants, legitimats pels vots en unes eleccions més o menys periòdiques.

Quan les institucions democràtiques no poden garantir els interessos del capital,

els demòcrates no tenen cap recança per donar suport a les dictadures. La nostra República de 1936 és un bon exemple de com els demòcrates francesos i anglesos, davant el perill d'una revolució obrera, van preferir el feixisme de Franco amb els seus aliats Hitler i Mussolini, abans que ajudar la democràcia a Espanya. I, pel que fa a la resta del món, Chomsky ha explicat molt bé com els EUA s'han encarregat d'obstaculitzar les democràcies que no garanteixen l'imperi dels negocis. Argentina i Xile serien el paradigma d'aquesta política.

Quan un sistema polític subverteix els mateixos principis en què es legitima, està esgotat. El proper dia 20N ens donaran a escollir entre el populisme democràtic del PP i el progressisme socialdemòcrata del PSOE. Dos partits amb discursos aparentment diferents, però al servei d'un únic neoliberalisme veritable. Tots dos partits estan d'acord

en ampliar l'edat de jubilació fins als 67 anys, en una nova reforma laboral que lligui els salaris a la productivitat, en reduir els impostos als més rics, en reduir el dèficit actuant únicament sobre les retallades socials, en privatitzar els serveis públics com la sanitat i l'educació. Tots dos partits estan d'acord en fer-nos treballar més hores, amb el consegüent augment de l'atur, en aplicar les consignes del Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional i la Unió Europea, estan al servei dels homes de negocis en defensa de la dictadura del capital i en contra dels interessos dels treballadors i les treballadores.

Si volem canviar les coses, és evident que no hem de donar suport ni al blau dels ocellots ni al vermell dels capolls, ni als seus possibles aliats CiU, PNB, ERC, IU, IC-VERDS-EUA,... Però tampoc als partidets, que no tenen cap opció, però que amb les seves candidatures contribueixen a legitimar el sistema de dominació i explotació al que estem sotmesos. Alguns d'aquests partidets, atrinxerats en un ambigu anticapitalisme, defensen de forma més o menys velada els principis de la Revolució Russa de 1917. La història ja ha posat en el seu lloc als partits comunistes de l'anomenat socialisme real i tots els crims i genocidis que s'han justificat en nom dels interessos de la classe obrera. La dictadura del proletariat basada en els principis del marxisme-leninisme ens diuen que ha de ser dictadura per a la burgesia i democràcia per als treballadors, però, sempre que s'ha dut a la pràctica, ha acabat en dictadura del partit i punt.

Creiem que l'abstenció activa és la millor forma de lluita contra l'apatia política de la població, per perdre la por al poder i per desmitificar la fal·làcia de la sobirania popular. Si volem construir una nova societat, l'única alternativa per a la classe treballadora és deslegitimar l'actual sistema de partits a través de la desobediència civil, les lluites per l'autogestió de totes les àrees de la societat i el rebuig general al sistema que ens explota i ens oprimeix.

L'abstenció activa és l'única forma de respondre davant unes eleccions que no són res més que la posada en escena de la gran farsa de la sobirania popular.

La sobirania és "dels mercats"

Si alguna cosa ha quedat clara per a la percepció popular en els últims temps, és que el veritable poder, la tan pregonada sobirania, resideix molt més en les institucions financeres que en els "representants" escollits en les urnes.

Per aquesta raó és normal que ens preguntem en quines paperetes figuren els candidats del FMI, del Banc Central Europeu, la Reserva Federal, les Agències Qualificadores, i tots els bancs, gestors de fons i plans de pensions, que decidiran les nostres condicions laborals, el poder adquisitiu al que accedirem (o no), la retallada de les prestacions socials, qui treballa, qui no, i si és de manera indefinida, temporal o efímera...

En definitiva, aquestes institucions i els lobbys que les sustenten, semblen ser els principals actors de qualsevol procés electoral. Durant anys s'ha pretès dissimular la realitat, intentant fer-nos creure que el poder polític podia suposar un fre a la voracitat "dels mercats" o inclús un mecanisme de redistribució de la riquesa canalitzat per l'aparell de l'estat. Ara ja ens han deixat clar que això no es així i que el seu deure es limita a executar els projectes que "els mercats" dicten, així sí, sempre pel nostre bé.

No obstant això, en el col·legi electoral no trobarem aquestes paperetes. Tampoc coneixerem el "programa electoral" d'aquestes institucions. Aquesta labor queda reservada a la

classe política, que ens l'explicarà amb posterioritat a la celebració dels comicis i consistirà en la mateixa recepta per a tots i a totes, independentment del color polític resultant de les eleccions, o la nació, l'estat, la comunitat autònoma o el municipi on residim.

Això sí, aquests mateixos poders ens animaran a que continuem subscriuint hipoteques, dipòsits i plans de pensions sense explicar-nos que la suposada rendibilitat dels mateixos resideix en la salvatge especulació i en la deterioració dels serveis públics i les prestacions socials per augmentar la quota de mercat. Per a ells aquesta és la veritable manera en què les persones emetem el vot.

Els agrades quan votes, perquè estàs com a absent C.G.T. per l'abstenció: Ni vot BLANC, NI vot NUL

Molt es debat sobre com mostrar el nostre rebuig davant la degradació de la vida política i ser visibles com una alternativa que assumeixen cada cop més persones disposades a participar en les decisions del dia a dia i no cedint, mitjançant el vot, la nostra voluntat, perquè la gestionin uns altres.

L'abstenció ha estat una proposta utilitzada a través de la història tant pels sindicalistes apolítics, com per l'anarcosindicalisme i els anarquistes com una expressió política i d'aglutinació d'aquelles persones que qüestionen que des del poder polític es puguin fer reformes i canvis socials profunds. Moltes vegades des de l'esquerra que participa en la política s'ha utilitzat l'excusa de què l'abstenció els perjudica, ja què assumeixen que els vots dels abstencionistes recolzarien les seves candidatures, en comptes de fer una autocrítica sobre la seva gestió o les seves propostes.

Els polítics sempre han intentat relacionar l'abstenció amb una posició de passotisme o de desinterès, intentant negar-la com una alternativa que aglutina a persones que promouen una altra forma d'organitzar la societat de forma participativa mitjançant la democràcia directa.

Després de l'aparició del moviment 15M, s'han fet visibles per mitjà de les mobilitzacions i de les assemblees en espais públics les ganes de participar en les preses de decisions. Els polítics han hagut de modificar el seu discurs i analitzar que qui no vota també pot ser una persona molt compromesa encara que crítica amb el sistema.

Els polítics assumeixen el vot en blanc com un mal menor. Consideren que qui

l'exerceix està d'acord amb el sistema polític de representació, però que en el moment de les eleccions no hi ha cap candidatura que li satisfaci. És analitzat com una posició crítica que està conforme amb el sistema electoral i espera que aparegui una candidatura política a la qual votar. A més, afavoreix el sistema bipartidista ja que es comptabilitza com a vot vàlid i fa més difícil aconseguir la representació a organitzacions polítiques amb menor influència, provocant l'efecte contrari al pretès per qui ho realitza, facilitant als partits majoritaris l'obtenció d'escons. Les dues maneres en què es realitza el vot en blanc són introduint la papereta en blanc que hi ha en els col·legis electorals o introduint en l'urna el sobre buit sense cap candidatura.

El vot nul inclou aquell en què les paperetes electorals estan trencades, ratllades, etc. o bé quan s'introdueix en el sobre qualsevulla altra cosa. Es comptabilitza a qui ho realitza com a votant i, per tant, fa pujar el percentatge de participants, encara que a diferència del vot en blanc, no altera el percentatge necessari per obtenir representació.

Des de la CGT proposem una campanya d'abstenció i fomentar l'organització de les persones practicant la democràcia directa o horitzontal. Com més augmenti l'abstenció i més s'organitzi i mobilitzi la societat al marge de la tutela dels ens oficials i polítics, més a prop estarem de crear una societat alternativa.

No hem d'esperar que un canvi en la llei electoral i amb altres polítics participant del joc parlamentari vagin a produir canvis socials profunds. El sistema té suficients mitjans i llaminadures a mida de cada persona per integrar-la o satisfer les seves aspiracions.

Els capitalistes proposen i els polítics són els executors de les propostes dels poderosos. Aquestes propostes van sempre en una mateixa direcció: augment de beneficis pels que tenen més i disminució dels drets de tots els altres, exceptuant a alguns privilegiats que els són necessaris perquè es compleixin tots els seus plans. Tant els polítics d'esquerra com els de dretes ens demanen que participem, ens volen tenir integrats per així justificar la seva existència, però les diferències en la gestió econòmica entre els diferents grups polítics són mínimes, encara que tots coincideixin en que els votem.

Hem d'aconseguir que en les eleccions polítiques només participin els polítics, alguns dels seus familiars i aquells que els deuen favors personals. Els altres no podem esperar res de bo d'ells. De fet

són incapaçs des dels ressorts del govern d'acabar amb les dictadures que imposen els organismes econòmics manipulats pels grans capitals mundials. Els polítics no manen i solament executen allò que els ordenen, s'han deixat robar el govern, no obstant això, ens segueixen demanant confiança. No hi ha cap motiu per a què els creiem.

L'abstenció com a opció política i l'organització antiautoritària i horitzontal han de ser la nostra resposta davant aquest "caos organitzat", en el qual els capitalistes utilitzant el sistema democràtic, segons diuen ells mateixos el menys dolent dels coneguts, aconseguen amplis beneficis econòmics.

Deixem d'escollir entre el dolent i el pitjor, lluitem pel millor.

No hi ha pa per a tant xoriço

La democràcia es basa en la sobirania popular. És el poble qui decideix el seu destí. No obstant això, el sistema polític pel qual es regeix la nostra societat no és l'autèntica democràcia (que només pot ser la democràcia directa), sinó un règim de dominació d'una minoria de rics el qual anomenen "democràcia formal" o "democràcia representativa". En aquesta, els autèntics amos del món (banquers, multinacionals, FMI, BM) s'oculten darrere d'uns professionals de l'engany que es pretenen legitimats per "representar" la voluntat del poble. Aquests professionals són els polítics: una vegada cada quatre anys es

presenten a les eleccions amb un programa electoral que, tant ells com els seus electors, saben que no compliran. D'aquesta votació cega pretenen haver obtingut la legitimitat per governar al poble com els plagui (a ells i a l'autèntic poder, l'econòmic) durant els quatre anys següents.

Vegem les classes de polítics que es presenten a les eleccions del fraudulent sistema imperant:

El polític conservador (la dreta). Cegament enamorat de l'ordre, la tradició i la propietat privada, és el paladí de tot

autoritarisme i enemic declarat de tot el que és públic. És la veu directa dels amos del món. Sempre apel·la al poder del capital (si governo jo, els empresaris se sentiran segurs i invertiran en nous llocs de treball). Votar-lo significa legitimar la dictadura d'un sistema de corrupció i injustícia.

El polític progressista (l'esquerra). Fervent defensor de l'aparell de l'estat, defensarà amb ell els mateixos interessos que el polític conservador, però amb un discurs més humanista, si cal, fins i tot un poc obrerista. És el constant recanvi d'emergència per quan els polítics conservadors "perdin la confiança" del seu electorat. Sempre apel·la al "vot útil" (si no guanyo jo, ho farà la dreta dictatorial). Votar-lo significa enganyar-se a si mateix, doncs, estant en el poder, sempre ha mostrat ser més útil als capitans de les finances que els propis conservadors.

L'aspirant a polític-frontissa. Pertany a un partit minoritari, en molts casos sense implantació en tot el territori. El seu afany consisteix a aconseguir suficients vots per poder decidir, amb el seu suport, quin dels dos partits majoritaris aconseguirà governar. Si la democràcia representativa és una burla de l'autèntica democràcia, el paper exercit per aquests partits és una burla de la pròpia democràcia formal, ja que les decisions del parlament acaben dependent del menys votat dels partits i de com i què negociï a canvi del seu suport. Sol apel·lar a somnis nacionalistes en els quals no creu o a il·lusions de societats

futures a les quals el seu partit va renunciar fa temps. Votar-lo a ell significa recolzar el polític i la corrupció parlamentària.

El polític que sap que li és impossible guanyar. Pertany a un **partit diminut** i només aspira a col·locar-se en l'aparell estatal, amb l'excusa d'intentar "canviar el sistema des de dins" o de "ser la veu dels qui no la tenen", però sap que, en cas d'obtenir algun escó, la seva presència al parlament serà tan escassa que ni podrà influir amb el seu vot ni tindrà tan sols l'oportunitat de parlar en l'hemicicle. Amb les seves ansies de poder, només aconseguen fomentar il·lusions en una falsa democràcia que ha demostrat no servir als interessos populars. Votar-lo a ell significa renunciar a generar una autèntica alternativa democràtica al sistema parlamentari.

Només la democràcia directa, basada en les decisions de les assemblees ciutadanes amb delegats elegibles i revocables en tot moment i que decideixin tant sobre qüestions polítiques com sobre qüestions econòmiques, pot garantir que els interessos populars regiran el país i que serà la sobirania popular la que s'exerceixi. Per això, no votis, no legitimis el poder dels teus enemics. Organitza't horitzontalment i mobilitza't per la democràcia directa.

Que no, que no, que no ens representen!!

Per l'abolició de l'estat i el capital, cap a la democràcia directa

L'alternativa al parlamentarisme —o sigui, a la delegació de la capacitat de decidir— és l'alternativa al sistema capitalista: autogestió, federalisme, democràcia directa i suport mutu.

Autogestió: La base de tot poder social consisteix en el control del procés productiu. La propietat dels mitjans de producció ha de passar a la comunitat i el funcionament dels centres de treball ha d'estar sota el control i la direcció dels treballadors organitzats en assemblea.

Federalisme: És evident que avui no podem organitzar la societat més que a nivell internacional. Per això, les unitats autogestionades han de federar-se entre si a nivell local, comarcal, regional, nacional i internacional per a totes aquelles decisions que afectin al funcionament general, sense renunciar ni a l'autonomia dels nivells inferiors ni al control de les decisions.

Democràcia directa: La ciutadania no ha de cedir la seva capacitat de decisió a ningú. A partir de les assemblees locals, on es prenen els acords, es nomenaran representants sense poder de decisió, delegats que es limitaran a transmetre els acords de l'assemblea per posar-los en comú amb els acords transmesos per les altres assemblees. En el parlamentarisme, els polítics assumeixen la capacitat de decisió i maquinen entre ells. En la democràcia directa, són les assemblees ciutadanes les que comuniquen els acords als ens federals i les que ratifiquen les decisions preses. Aquest és un mètode absolutament transparent d'autogovern. El poder no pot delegar-se, pertany al conjunt de la ciutadania que ho exerceix directament.

Suport mutu: El principi que ha permès la supervivència i l'evolució de l'espècie humana és el suport mutu. El principi de la competitivitat, introduït pels capitalistes, solament ha comportat explotació, injustícia i misèria a la majoria per satisfer l'avarícia i l'ànima de poder d'uns quants. Aquest principi de la competitivitat és el que ens ha portat a la insostenible situació actual, una situació de crisi permanent i sobreexplotació progressiva.

L'alternativa a aquest sistema pervers ha de centrar-se en el suport mutu i la solidaritat, abandonant l'objectiu del benefici econòmic per a la producció -substituint-la per la de satisfacció de les necessitats humanes— i de la dominació en política - substituint-la per la llibertat i el lliure acord.

El suport mutu i la solidaritat són els únics principis que poden garantir l'edificació d'una societat que respecti a la persona i a la naturalesa.

El nostre objectiu: la societat llibertària

La nostra meta és la construcció de la societat llibertària: una societat sense classes i sense poder polític, en la que la producció estigui orientada a la satisfacció de necessitats humanes en comptes de a l'obtenció de beneficis econòmics. És a dir, cerquem una societat igualitària i lliure.

La política és la tècnica per emmotllar l'estructura i el comportament socials a les necessitats del sistema econòmic. Així com l'estat no és res més que la institució de la violència social per tal de mantenir els explotats sotmesos als explotadors, la política no és res més que la tècnica per sotmetre els explotats i, en el cas de les "democràcies", d'obtenir-ne fins i tot el

consentiment. Per això, els llibertaris som antiestatistes i per això som antipolítics.

La dicotomia entre poder polític i poder econòmic és essencial al capitalisme, ja que pretén basar-se en la propietat privada i en la sobirania popular. Mentre a l'hora dels fets (allò econòmic, la producció i distribució de béns) el poder dictatorial del capital no troba aturador ni admet debat de cap mena, a l'hora dels discursos (allò social, els drets) se'ns entabana amb una política "democràtica" que no té "jurisdicció" sobre els fets essencials de la societat capitalista.

La societat que volem construir es basa en dos pilars fonamentals: la

democràcia econòmica i la democràcia directa. És a dir, una estructura social basada en la sobirania de les assemblees locals i el pacte federatiu entre elles. Una democràcia que es nega a delegar el poder en cap representant permanent.

La democràcia econòmica, això és, la capacitat del conjunt de la població per decidir sobre els objectius de l'economia i els mitjans per assolir-los, només pot basar-se en la igualtat de tots els ciutadans, és a dir, en la propietat col·lectiva dels mitjans de producció i del producte del treball.

Les il·lusions parlamentaristes fomentades pels polítics "alternatius" són la darrera barrera del sistema per impedir al conjunt del poble treballador prendre consciència de la seva força i de la seva capacitat per a la transformació social. Per això, aquesta democràcia assembleària, els darrers exemples de la qual s'han assajat en el moviment 15M, només pot assolir una societat justa, igualitària i lliure si trenca amb la dicotomia entre economia i política, recupera la riquesa social de la que ha estat espoliat el poble i es desfà de tota mena de polítics.

Per això, el desenvolupament de la consciència llibertària, el desenvolupament de la consciència de l'autèntica democràcia és incompatible amb el parlamentarisme i, per tant, amb la

Els nostres mitjans: autogestió i organització

És obvi que una profunda transformació social com la que ens proposem no pot assolir-se sense la unitat i l'organització del treballadors.

Les primeres passes per crear una alternativa real al sistema i una prefiguració de la societat llibertària són la pràctica de la democràcia directa en el si de les nostres associacions i l'autogestió de la vida local.

No és compatible amb els nostres objectius que els nostres sindicats, les nostres associacions culturals, de lluita o d'esbarjo tinguin l'estructura jeràrquica de la societat capitalista. Ens cal practicar la democràcia directa en totes les nostres activitats col·lectives, així, no només estarem començant a transformar els nostres hàbits, i amb ells la societat, sinó que a més a més ens estalviarem que els nostres "representants" o "dirigents" ens enganyn o ens traeixin.

A nivell de la nostra localitat, ens cal organitzar-nos en assemblees per tal d'anar prenent en les nostres mans l'autogestió de la vida municipal, no a través dels ajuntaments, sinó tractant de substituir-los de mica en mica en l'assemblea de ciutadans, ens cal organitzar-nos per participar o recolzar les iniciatives econòmiques basades en el treball productiu en comú, recuperant l'esperit del cooperativisme autogestionari i uns serveis públics creats i gestionats directament pels usuaris i treballadors.

A nivell del conjunt de la societat, ens cal organitzar-nos horitzontalment per

tal de combatre la fragmentació de la classe obrera que imposa el neoliberalisme. La diversificació de categories professionals i salaris ha estat una arma útil als explotadors per crear interessos diferents entre els treballadors. Per tal d'evitar aquestes desigualtats i unificar els interessos del poble treballador, ens cal unificar-nos en la lluita per la taula salarial única i el

salari mínim universal i convertir qualsevol focus de resistència o lluita contra el neoliberalisme en la nostra pròpia lluita.

Perquè l'essència de la nostra activitat, de la nostra lluita i de la societat que consisteix en autogestió, democràcia directa, federalisme i solidaritat.

